

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 6211200027
Dátum vydania rozhodnutia: 16.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6211200027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: X. X., nar. XX. Z. XXXX, bytom K., zastúpenej JUDr. Denisou Véselou, advokátkou, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o žalobe na obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 7Cb/1/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. augusta 2017, č. k. 41Cob/259/2015-441, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta .
- II. Žalobkyňa máproti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo dňa 15. augusta 2017, č. k. 41Cob/259/2015-441 potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 31. októbra 2012, č. k. 7Cb/1/2011-237, ktorým súd prvej inštancie povolil obnovu konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3Rob/55/2008.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že viazaný závermi zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu z 30. júna 2015, sp. zn. 3Obdo/26/2014 z obsahu súdneho spisu zistil, že žalobkyňa sa dozvedela o dôvode obnovy konania po kontakte so Združením na ochranu spotrebiteľa HOOS v decembri 2010.

1.2. Odvolací súd skonštatoval, že vzhľadom na ohraničenie obdobia, kedy sa žalobkyňa dozvedela o dôvode obnovy konania (t. j. mesiac december 2010), a vzhľadom na skutočnosť, že žalobu na obnovu konania spísala prostredníctvom Centra právnej pomoci dňa 17. decembra 2010, ktorú doručila súdu prvej inštancie dňa 4. januára 2011, podala žalobu na obnovu konania v subjektívnej lehote troch mesiacov, od kedy sa dozvedela o dôvode obnovy konania v zmysle § 230 ods. 1 O. s. p. účinného ku dňu podania žaloby. Odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa oneskorenosti podania žaloby na obnovu konania preto odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

2. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 23. novembra 2017 dovolanie, ktorým sa

domáhal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podanie dovolania odôvodnil žalovaný s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p..

2.1. Dovolaateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom záviselo od vyriešenia právnej otázky, či bola zachovaná lehota na podanie návrhu na obnovu konania a či bolo v konaní preukázané jej zachovanie.

2.2. V dovolaní žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare), ktoré riešili otázku preukázania zachovania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, ako aj momentu, od kedy táto lehota začína plynúť. Konkrétne v dovolaní žalovaný uviedol rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/224/2013, 2Cdo/96/2008, 8Cdo/70/2014 a 1Obdo/34/2006.

2.3. Dovolaateľ je toho názoru, že lehotu na podanie návrhu na obnovu konania je nutné v predmetnom prípade posúdiť podľa § 230 ods. 1 O. s. p. ako zmeškanú, nakoľko rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré poukazovala žalobkyňa, sú z roku 2000, resp. z roku 2002. Všetky rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sú zverejnené na internete, a teda sú verejne dostupné. Žalobkyňa bola povinná preukázať zachovanie lehoty na obnovu konania, nakoľko zmeškanie zákonnej lehoty nemožno odstrániť jej odpustením.

2.4. Záverom žalovaný uviedol, že prípadná vecná nesprávnosť platobného rozkazu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O. s. p..

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného z 19. decembra 2017 navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

3.1. Žalobkyňa uviedla, že nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor, odvolací súd ju vyzval na upresnenie dátumu, kedy sa dozvedela o nových skutočnostiach, ktoré môžu pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Na základe ustálenia začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. V zmysle uvedeného sa tak nejedná o vyriešenie právnej otázky, ale o posúdenie skutkovej otázky, kedy sa žalobkyňa dozvedela o relevantných rozhodnutiach príslušných súdov bez ohľadu na to, kedy tieto rozhodnutia boli vydané.

3.3. Zároveň žalobkyňa skonštatovala, že v priebehu konania na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde bolo preukázané, že lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola zachovaná.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach Civilného sporového poriadku (obdobne aj I. ÚS 438/2017).

6. Pokiaľ ide o záver, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

7. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa zároveň ustálila na tom, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky.

7.1. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

7.2. Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne.

7.3. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia (k tomu viď aj rozsudok najvyššieho súdu zo 14. septembra 2017, sp. zn. 3Cdo/87/2017, body 9 - 9.3.).

7.4. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho povinnosťou: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b) uviesť ako ju riešil, a c) označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 22. marca 2018, sp. zn. 2ObdoV/16/2017, bod 47).

8. Uvedené znamená, že povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu je v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých je právna otázka rozhodujúca pre posudzovanú vec riešená rozdielne. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

8.1. Dovolací súd pritom poukazuje na novú koncepciu dovolania podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorej je podľa aktuálnej právnej úpravy (na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016) povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana sporu a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania, čo súvisí so zvýraznením inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku tým, že odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho je výlučne v dispozícii dovolateľa.

8.2. V prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku tak závisí predovšetkým od samotného dovolateľa a od úrovne spísaného dovolania - v zmysle, či obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti - uskutočnenie, resp. neuskutočnenie dovolacieho prieskumu zo strany dovolacieho súdu, keďže absencia zákonom predpísaných náležitostí je sankcionovaná odmietnutím dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

9. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu (viď bod 8 vyššie). Vychádzajúc z obsahu dovolania, ako aj z obsahu predloženého súdneho spisu pre vec rozhodujúcou právnou otázkou je posúdenie otázky začiatku plynutia lehoty na podanie návrhu (v súčasnosti žaloby - pozn. dovolacieho súdu) na obnovu konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p. - t. j., že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Vo svojom dovolaní však dovolateľ nepreukázal ním tvrdený údajný rozpor v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ktorá by mala v posudzovanej veci zakladať prípustnosť podaného dovolania.

9.1. Žalovaný síce v dovolaní označil viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, konkrétne rozhodnutia vydané v konaniach vedených pod sp. zn. 1Cdo/224/2013, 2Cdo/96/2008, 8Cdo/70/2014 a

1Obdo/34/2006, avšak pre vec rozhodujúca právna otázka bola riešená iba v uznesení z 10. decembra 2014, sp. zn. 8Cdo/70/2014, v ktorom dovolací súd skonštatoval, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je trojmesačná a začína plynúť od "toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť" (§ 230 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd z takto zákonom stanovených začiatkov plynutia tzv. subjektívnej trojmesačnej lehoty aplikoval na vec iba ostatne uvedený a ustálil, že trojmesačná lehota začala odporkyni plynúť dňom právoplatnosti platobného rozkazu, kedy mohla prvýkrát uplatniť dôvod obnovy spočívajúci v rozhodnutiach Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vydaných pred týmto časom. Nevyrovnal sa s tvrdením odporkyne v návrhu na obnovu konania o tom, kedy sa dozvedela o ňou uplatnenom dôvode obnovy konania. Posúdenie otázky času, kedy sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, je nutné aj pri plynutí lehoty na podanie návrhu na obnovu konania od dňa, kedy dôvod obnovy mohol byť uplatnený (predpokladom uplatnenia dôvodu obnovy je vedomosť subjektu navrhujúceho obnovu konania o tomto dôvode obnovy). Zákonodarca ustanovuje ostatne uvedený začiatok plynutia („od toho času, keď ho mohol uplatniť“) z dôvodu, že obnovu konania navrhujúci účastník konania síce dozvedel o dôvode obnovy, ale ho z objektívnych dôvodov nemohol včas uplatniť. Dovolací súd pritom považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že závery citovaného rozhodnutia sp. zn. 8Cdo/70/2014 v žiadnom prípade nepodporujú argumentáciu žalovaného obsiahnutú v dovolaní, ale naopak sú zhodné so závermi vyslovenými v uznesení súdu prvej inštancie, ako aj v dovolaní napadnutom uznesení odvolacieho súdu.

9.2. Pokiaľ ide o ostatné žalovaným uvádzané rozhodnutia najvyššieho súdu, v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/34/2006 dovolací súd iba všeobecne uviedol, že preukázanie skutočnosti, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola zachovaná, zaťažuje toho, kto obnovu navrhuje. Rovnako aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/224/2013 dovolací súd iba všeobecne (t. j. bez vzťahu k právnej otázke, ktorá je pre rozhodnutie v posudzovanej veci kľúčová) skonštatoval, že je to účastník konania, ktorý musí naplniť zákonné náležitosti návrhu, aby mohol byť v konaní úspešný. Pokiaľ účastník nesplní formálne podmienky, je to dôvod na zamietnutie návrhu bez skúmania materiálnych podmienok. Taktiež v rozhodnutí pod sp. zn. 2Cdo/96/2008 dovolací súd vyslovil, že súd musí v konaní o návrhu na obnovu konania prihliadať aj na to, prečo účastník nesplnil v pôvodnom konaní povinnosť tvrdenia. Je zrejmé, že v uvedených rozhodnutiach dovolací súd všeobecne riešil jednotlivé podmienky návrhu na obnovu konania, nie je však otázku začatia plynutia lehoty pre podanie (resp. otázku včasnosti podania) návrhu na obnovu konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p., ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca.

9.3. Dovolací súd konštatuje, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje všeobecné konštatovanie dovolateľa, že k určitému právnomu záveru odvolacieho súdu existuje rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri prejednaní dovolaní môže dovolací súd vychádzať iba z obsahu dovolania, resp. z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a vytvárať namiesto neho vlastnú právnu argumentáciu vyvedením z možnej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Rovnako platí, že dovolací súd nie je povinný (a zároveň ani oprávnený) vyhľadávať prípadné ďalšie (t. j. dovolateľom neuvedené) rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa určitej právnej otázky, ktorá by prípadne mohla byť ním rozhodovaná rozdielne. V takom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa žalobkyňa ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené (viď bod 9) dovolací súd konštatuje, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. - nie je vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie žalovaného odmietol.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 druhá veta C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.